t Verhoal van opa Mollebone: Terry

Der was ais n aarrn klaain hondje dat soavends loat bie ol Janka aan d'achterdeure kraabde. 01 Jankaluit hom derin, want ze haar n goud haart. En douwast aarme klaaine hondjen aanlopertje worden.

Of Terry n aanlopertje blieven zol of n asielhondje worden mos, dat wos ol Janka nait. En de volgende mörgen wos ol Jankat nog nait. En zo kwam t dat Terry toch gewoon n aanlopertje bleef.

Meschain von ol Janka dat ook wel mooi, nou ol Derk dood was. Haar ze teminsten hondje om tegen te proaten. En wel wait, wuir Terry wel n woakhond.

'Liekst mie wel n jenteg hondje tou en gain blavver,' zee ze.

Ze zetde n bak mit eten kloar en n bak mit woater.

'Moust mor Terry haiten. Dat is n echte hondenoam.'

Terry ston hail stille te luustem. Mit zien koppie schaif. Zo haar nog nooit gainent tegen hom proat. Nog nooit. Hai keek bie ol Janka heur schoet langes noar heur gezichteen luit ziensteert boven zien rogge wumrneln. Dat was n laive olle vraauw mit laive olle ogen. En wat haar ze hom n mooie noam geven! Terry! Zo'n mooie noam haar e nog nooit had. Hai snovvelde stiekom aan de zeume van heur rok. Heerlek rook dij.

Dou mos Terry onder de douche. ol Janka bozzelde hom en dee hom n vlooienbaand om. Hai mog onder toavel liggen. Op ol Derk zien zundagse jaze. Dij haar dij jaze nou toch nait meer neudeg. Terry snovvelde eerst n haile zet aan dij lekkere minskejaze. Dou ging e krinkies draaien om zok n mooi rond koeltje te moaken. Hai paasde der net in en vuil tevreden in sloap. Dou e wakker wuir, glom e as k wait nait wat.

Op n dag regende t mit klettemde stroalen. Ent waaide haard. De minsen deden de roamen dichte. 01 Janka ook.

'Noodweer!' zee ze tegen Terry. 'Mor suker is op en ik lus gain kovvie zunder suker. En as ik gain kop kovvie drink, bin ik gain mins.'

01 Janka gain mins? Wat din? Meschain wuir ze wel n kadde. Dat von Terry zo'n male gedachte date sikkom blafd haar. t Vraauwtje mos mor gaauw suker ophoalen en hai wol wel mit.

01 Janka begunde van ales te pakken. n Porremonnee mit geld en n schone buusdouk. En sleudels. Ze dee ales in n madde. Ze hong de madde aan heur aarmen pakde deparreplu van de kapstok.

'Kom, Terry,' zee ol Janka. 'Smeltst vot nait. Bist ja nait van suker.'

Terry kwam op slag, want hai was n geheurzoam hondje worden.

'Gelokkeg,' zuchtde Sibke.

'Stil, Sibke,' zee opa Mollebone.

01 Jankadee veurdeure open en stook heur parreplu op. n Olderwetse parreplu mit n krom handvat. De wind lag de haard. Doar was weer zo'n domme vraauw! Dij kon e mooi ploagen. Hai greep de parreplu en bluis hom n indje de locht in. Ol Janka kon hom echt nait holden.

'Pak hom, Terry,' ruip ze. 'Tou, pak hom. Woar bist aans n hond veur.'

Terry veerde even deur zien achterpoten en nam n gewelde ge sprong. Hai leek wel n circus-hondje. Mit zien baaide veurpootjes kon e nog net t handvat van deparreplu griepen. En doar bongelde lutje Terry mit zien blode hondeliefie in de wind en in de regen.

'Help,' ruip e. 'Help.'

Mor ol Janka kon zo hoog nait springen. Hoger en hoger ging t aarme hondje. Klaainer en klaainer wuirol Janka, totdat

der nog mor n stippie van heur over was. De wind lagde
haarder en haarder.
'Ook nog n dom hondje! Hoera!' En hai bluis! Terry stoof deur de locht. Over
t huus van ol Janka. Om de kerktoren tou en om de schaive appelboom van meester Jansemoa.
Mor Terry kneep zien ogen stief dichte. Hai dus nait kieken. Hai was bange. Zo'n lutje
hondje ook, zo hoog in de locht! Zien pootjes wazzen glad van de regen en muide van t
hangen. En de wind gierde van t laggen.
n Nijsgierege zwaardekraaie dij t lekker vlaigen
van mit zo'n roege wind, zag deparreplu doar deur de locht stoeven.
'Wat is dat veur n tochtballon? En wat bongelt doar wel onderaan!'
De nijsgierege zwaarde kraaie ging vot kieken en hai zag dat Terry t was. Hai luit zok op ain
pode op t puntje van de parreplu zakken. Dat kinnen kraaien. Kraaien binnen echte
evenwichtskunstenaars.
'Moi, Terry,' kraaide hai. 'Ook hier boven in
de locht?'
Mor wat beurde dat vaals! 0, wat vaals! 'Hou kom ik nou weer beneden?' piepde
Terry stokbenaauwd.
'Makkelk zat,' krasde de kraaie. 'Moust die
lösloaten.'
En dat dee Terry, t klaaine kletsnadde aanlopertje. Hai soesde zo haard omdele dat gainaine t zain kon. Bats! Doar lag Terry. Midden op de weg. Hai was dood. En dat was nait
eerlek.
'Zo'n domme hond,' lagde de kraaie. 'Hai dee t ook nog!'
Hai vloog achtersteveuren deur de locht. Zo'n lol haar e, dij gemaine kraaie. Hai dee zien snoavel hail wied open en vloog schatternd
noar de kerktoren. Onderwegens luiten poepie valen.
'Och, wat zieleg van dat lutje hondje,' zeden de minsen zachte.
Ze gingent gaauw aan ol Janka vertellen.
Ol Janka begunde te schraiven en ging nait kieken. Nee, dat dee ze nait. Ze wol gain dode Terry
zain en ze haar ook gain parreplu veur de regen.
De minsen legden Terry veurzichteg in n deuze van de gruinteboer en begruiven hom onder de
schaive appelboom van meester Jansemoa.
'Is dat gain prachteg stee veur lutje Terry?' vruigen ze.
De parreplu waaide wieder en wieder en dans de op de wind. En dou de wind sloapen ging, kwam
de parreplu langzoam omdele en zaailde in n boom.
De moanden gingen veurbie en de haarfst ook. Ale bloaren wazzen al van de bomen waaid. t Was
winter worden mit snij en ies en n schaarbe kolle wind.
t Aarme klaaine hondje was al weer vergeten. Ol Janka zong allaank weer onder de douche. Ze
wachtde op n nij aanlopertje, want ze haar nog hondeshampoo over. En de hondebozzel was nog
lang nait of. Soms, hail soms, kreeg ze troanen in heur ogen. As ze noar ol Derk zien zundagse
jaze keek, dij weer aan n spieker hong. Terry haar n haillaif hondje west. En geheurzoam. En
gain blavver.
'En de parreplu,' zee opa Mollebone, 'dij hangt nou nog aal in dij boom. En gain mins kin t wat
verschelen.'
'Ik wil hom wel hebben,' zee Sibke.
'Stil, Sibke,' zee opa Mollebone. 'Sloapen.'
En dou gingen ze aalmoal op ain oor.

Auteur: Gré van der Veen
Uit: De Siberische Kou (1990)